

ตอนที่ 39.....มัจฉาปัญหา

“ เกิดจากเจ้าเป้า ”

เจ้าเชียรทวนคำ ชมวคิ้วเข้าหากันแล้วเอามือเกาหัวแกรก ๆ เป็นเชิง
สงสัยในคำของราเชนทร์

“ เอ...ผมว่าพี่ลองอธิบายให้พวกผมฟังให้มันแจ่มแจ้งแดงแจ๋ไปเลยจะ
ดีกว่า..... ”

ราเชนทร์ถอนใจเบา ๆ

“ ปัญหาที่ฉันว่าจะเกิดจากเจ้าเป้าก็คือ....ช่วงระหว่างที่เจ้าเป้าไปบวช
นั่นนะ ทางพี่พรแกก็เปิดเพลงของเจ้าเป้า แต่การประกาศผู้ขับร้องเพลงนั้นมิใช่

สายัณห์ สัญญา กลับเป็นสัญญา สายัณห์ ทุกรายการทุกสถานที่เน้นหนัก เป็นชื่อสัญญา สายัณห์ทั้งนั้น หน้านั้นคนฟังไขว้เขวอยู่เหมือนกัน พอหลาย วันเข้าก็ซาชินไป คนที่ฟังเลยไม่ได้ตะลึงตะลึงใจคิดว่าเป็นคน ๆ เดียวกัน

" ก็นั่นแหละ " เจ้าจุกสวนทันควันพร้อมทั้งเอามือตบเข้าคางฉาด

" โอ๊ย..ฉันเองก็งงเป็นไก่ตาแตกสับสนวุ่นวาย เลยกลายเป็นต่อความ ยาวสาวความยืดพุกกัน ไปต่าง ๆ นา ๆ หลายแง่หลายมุม....ฉันเองยังพุกกับ พรรคพวกเลยว่าชื่อสายัณห์ สัญญา สงสัยจะมีอะไรคึกคักไม่เป็นมงคลเจ้าเป้า เลยเปลี่ยนชื่อเป็นสัญญา สายัณห์ ฉันเองก็เป็นคนยืนยันว่าเป็นเจ้าเป้าจริงๆนะ "

" เคียว ๆ ๆ ๆ หยุคก่อนไอ้หอกหัก "

เจ้าชิตชัคจังหะ พร้อมกับเอื้อมือบิคปากเจ้าจุก

เจ้าจุกสะบัดหน้าพริค

" ไอ้เวรมือเค็มบรรลัย "

แล้วเสียงหัวเราะก็เกิดขึ้นหลังจากนั้นพอสมควร

" เอ้าพี่....ว่าต่อไป "

เจ้าชิตบอกกับราเชนทร์

ราเชนทร์ถอนหายใจอีกครั้ง

" ความคั่งของเพลงเจ้าเป้าทำให้ใคร ๆ ก็อยากจะเจอตัวจริง เป็น จังหะที่มีงานประจำปีทุ่งศรีเมืองอุดร 10 วัน 10 คืน วันสุดท้ายที่พร ยกวงมาแสดง กลางคืนมีหนังฉายหลายจอ แก่โหมโฆษณาทั้งทางสถานี วิทยู และแผ่นป้ายโฆษณา ที่พรแกมีพนักงานฝ่ายประชาสัมพันธ์ของหลาย บริษัทอยู่ ในวันนั้นแฟนเพลงจากหลายอำเภอและจังหวัด ใกล้เคียงต่างมา

รวมกันอยู่ที่เวทีแสดงดนตรีของพี่พรแก ไหนจะได้คู่ดนตรีฟรี แล้วไหนจะมีการ
โชว์ตัวเจ้าของเพลงคัง สัญญา สายัณห์ พวกแกลองหลับตานึกดูเอาเถอะ "

ทุกคนตั้งใจฟังอย่างใจจดใจจ่อ

" คนนับหมื่นเบียดเสียดกันแน่นชนิดไปทั่วทุกตารางนิ้ว ทุกคนต่างพากัน
เดินทางไกลมาจากต่างอำเภอ ต่างจังหวัด หวังจะได้เห็นตัว สัญญา สายัณห์
เจ้าของเพลงเหม่มปลาร้า , พลัดคู่ , รักเธอเท่าฟ้า , ลูกสาวผู้การ , ลารัก
จากสวนแดง ทุกคนในวันนั้นคิดว่าสัญญา สายัณห์ คือเจ้าของเพลงคัง
เหล่านี้ แล้วทีนี้ล่ะ "

ราเชนทร์ชะงักคำพูดอีกครั้ง แล้วมองหน้าเจ้าเป้า

ทุกคนนั่งนิ่งเงียบ ราเชนทร์ชี้มือไปทางเจ้าเป้า

" ความยุ่งยากก็จะเกิดขึ้นทันทีกับเจ้าเป้าเมื่อเราเข้าไปแสดงในตัวเมือง
อุคร ทีนี้พวกแกเข้าใจหรือยังล่ะ "

ทุกคนพยักหน้าเข้าใจ

" แล้วเราจะมีวิธีแก้ไขยังไงมียี่ " "

เจ้าเขียร์ตั้งคำถาม

ราเชนทร์สายศิรณะเล็กน้อย

" แก้ไขไม่ได้หรือ...ต้องปล่อยให้มันเลยตามเลย เพราะว่าระหว่างนี้ทางพี่พรแกหันมาเขียร์เจ้าเก่งในนาม สัญญา พรนารายณ์แล้ว ทุก ๆ อย่างจะคลี่คลายไปเอง แต่อาจจะต้องใช้เวลาสักหน่อย...พวก ๆ กันที่เขาช่วยเราก็ค้นมานั่นชื่อสายัณฑ์ สัญญา กันหมดแล้ว "

" จริงของพี่ " เจ้าจุกคล้อยตาม " มาระยะหลัง ๆ นี้เองที่ชื่อเจ้าเป้าหวลคืนมา และก็ดูเหมือนว่าเพลงของเจ้าเก่งสัญญาเมื่อสายัณฑ์ กำลังเริ่มมาแรงเช่นกัน ไซ่มยี่ " "

" ไซ้...พี่พรแกบุกหนัก แกได้เปรียบทุกประตูเพราะแกมีกระบอกลีงช่วยหนุนเยอะ รายการของแกดังชะควัชี่.....เอาเถอะเราอย่าไปคิดอะไรให้มันมากเรื่องเลย เรื่องของเค้าก็ของเค้า เรื่องของเราก็ของเรา....ปล่อยให้เป็นเรื่องของดวงจะดีกว่า "

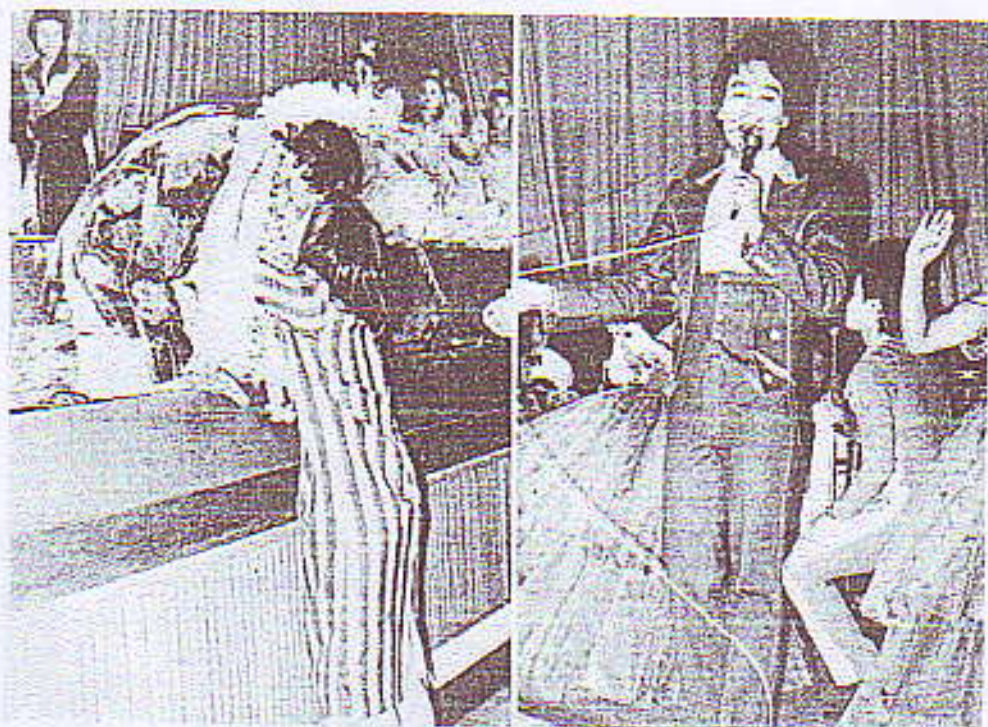
ราเชนทร์คืบท

" เอ้อ...แล้วทั้งหมดนี้เราจะต้องอยู่किनสายในเขตนี้กี่วันล่ะพี่ " "

เจ้าเป้าหันมาย้อนถามราเชนทร์เรื่องงาน ราเชนทร์ยิ้ม

" คงในราว 10 กว่าวัน....ทางเชียงบัวเขาวางมุกต่อให้ประมาณ 10 วัน....ทางสายสินก็ประมาณอาทิตย์หนึ่ง " "

ราเชนทร์อธิบาย แล้วยกนาฬิกาที่ข้อมือดู

“ โอ้โฮ...คุณกันແລ້วเดี๋ยวกว่าเข้าไปคือสองกว่าแล้ว....เฮ้ ! เรา
พักก่อนกันดีกว่าพรุ่งนี้จะได้เดินทางต่อ ”

จากนั้นทุกคนก็แยกย้ายกันหาหมอนอน ในที่พัก ซึ่งทางคณะเจ้าภาพได้
จัดหาเอาไว้ให้

รุ่งขึ้นวันใหม่

หลังจากที่เดินทางกันมาเป็นเวลาหลายชั่วโมงจากกรุงเทพฯ มาถึง
สถานที่แสดง เสร็จสิ้นจากการแสดงแล้วยังมานั่งคุยกันจนคึกคัก จึงทำให้ทุกคน
หลับไหลไปด้วยความอ่อนเพลีย มารู้สึกตัวตื่นขึ้นเอาเมื่อเวลาเกือบ 11 โมงเช้า

ราเชนทร์ลุกขึ้นเป็นคนแรก เหลือบมองไปทางชาวคณะก็ยังไม่เห็น
หลับไหลกันอยู่ มีส่วนน้อยเท่านั้นที่ลุกขึ้นเตรียมตัวเก็บข้าวเก็บของ

ราเชนทร์เอือมมือ ไปเขย่าตัวเจ้าเชียร

“ เฮีย....เชียร....เชียร....ลุกขึ้นได้แล้ว ปลุกทุกคนด้วย ”

เจ้าเขียรทำเสียงอู้อี้ในลำคอ พร้อมกับบิคตัวไปมา 2-3 ครั้ง แต่
ไม่ยอมลุก

" อือม...แหม...กำลังฝันอ่อย ๆ อยู่พอดีเขียว พี่ไม่น่าปลุกเลย "

" ถ้าแกฝันอ่อยแล้วอือมก็จงฝันต่อ ไปเถอะข้าว ไม่ต้องกิน "

ราเชนทร์แกลังกระแทกเสียง

เจ้าเขียรบิคตัวอีกครั้ง

" อี้ย...อี้ย...แหมพี่ก็พูดอะไรน่าเกลียดจัง "

ราเชนทร์ไม่พูดทำท่าจะลุกขึ้น เจ้าเขียรรีบฉุนฉัตลุกขึ้นนั่งเอามือคว้า
ข้อมือราเชนทร์ไว้ แล้วทำหน้าที่เศร้า ๆ

" ช่อ....ใจคอจะทิ้งเขียวหรือ "

ราเชนทร์สะบัดมือ

" นี่พ่อเจ้าประคุณอย่าสำนวนนักเลยฉันเองก็ยังไม่ได้อาบน้ำล้างหน้า
....แกร็บปลุกพวกเราทุกคนด้วย ประเคี้ยวจะได้ไปหาข้าวกินกันแล้วจะได้
เดินทาง "

" ครับผม "

เจ้าเขียรรับคำราชาชนทร์ แล้วก็ลุกขึ้นเดินไปปลุกเจ้าจุก เจ้าเป้า และ
เจ้าชิตอีกมุมหนึ่ง

ส่วนราชาชนทร์ก็ไปจัดการชำระร่างกายอีกทาง

" เฮ้ย....เฮ้ย...ตื่นกันได้แล้วว๊อย จะหลับหูหลับตานอนกินบ้านกินเมือง
กันไปถึงไหน....ใกล้ขึ้น 8 รอบแล้วทูนหัว "

เจ้าเขียรพูดเสียงอ่อนเสียงหวานเล่นสำนวน เจ้าเป้าค่อย ๆ ขยับตัว

" พุก ๆ แล้วเคยหงายหลัง โดยไม่ทราบสาเหตุบ้างมี้พวก "

" แ๊ะ...แ๊ะ " เจ้าเขียรยิ้มแพ้ย ๆ ท่านก็ กระทบปลุกด้วย

ความหวังดีนะ เค้าให้รีบปลุกจะได้ไปพิชิตความหิวกันแล้วจะได้เดินทางต่อ "

" ซี้เกียจฟังเสียงว๊อย "

เจ้าชิตเปรยขึ้นแล้วหันไปทางเจ้าเป้า

" เฮ้ยเป้า...อยู่ใกล้ ๆ ทำไมไม่เอาอะไรซักปากมันชะที่ล่ะ เอาฟัน
ออกให้เหลือน้อย ๆ หน่อยมันจะได้หยุดพ่น..... "

เจ้าเขี้ยวรีบลุกขึ้น พุกทิ้งท้ายแล้วรีบออกจากที่นั่นอย่างรวดเร็ว

" อยู่ไม่ได้แล้วกู....มีแต่คนดู ๆ ทั้งนั้น "

เสียงหัวเราะเคินตามหลังครืนใหญ่

ทุกคนฉีกเปลี่ยนกันเข้าไปชำระร่างกาย จากนั้นออกไปกินข้าวเสร็จ
สรรพก็เดินทางต่อไปงานบึงปลาญชัย จังหวัดร้อยเอ็ด